

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronant (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Impunitats bancàries

Preservar el sistema bancari equival a preservar el sistema. És lògic que tots aquells que qüestionen frontalment l'actual sistema de lliure mercat, expressat políticament a través de models democràtics més o menys sincers i efectius, consideren que la caiguda de l'un comporta la de l'altre. També és lògic que els qui volen preservar-los, ni que siga amb les reformes profundes que demane cada nou fracàs, es miren amb molta mesura cada decisió que els pugui afectar estructuralment. Al nostre país en aquests moments hi ha els partidaris d'una reforma necessària del sistema bancari i financer i els qui, senzillament, el volen rebentar per les costures perquè consideren que és pervers per definició. Els uns i els altres són conscients de les conseqüències generals que pot implicar una ensorrada bancària i financera. Encara hi ha un tercer grup que obstinadament defensa totes les posicions malgrat tot el que ha passat. Són aquells que, davant la magnitud de la crisi, accepten alguns retocs, però que rebutgen les reformes profundes que eviten una crisi semblant a la que ara patim.

En tot cas, no hi ha ningú que dubte que la banca espanyola ha acumulat una cadena d'errors i excessos que l'ha portada a una crisi sense precedents immediats. I que aquesta situació ha empitjorat la crisi econòmica general. Perquè ha deixat sense recursos molts impositors—aquells, per exemple, que van adquirir participacions preferents i deute subordinat—i perquè ha restringit fins a l'asfíxia la renovació de crèdits a les petites i mitjanes empreses. I en tot cas, també és bastant obvi que el govern de Mariano Rajoy només ha reaccionat amb reformes magres i amb decisions equivocades. Només cal fer una ullada a tot el procés de fusions bancàries i a la destrucció—no se'n pot dir d'una altra manera—del sistema de caixes d'estalvi. Les conseqüències de tot plegat han estat catastròfiques. Amb derivacions tan lamentables com la devastació de les obres socials i culturals d'aquestes entitats. En uns moments en què serien més necessàries que mai.

També és del tot indefensable la impunitat amb què els alts càrrecs de les entitats que han estat nacionalitzades—i que han rebut enormes quantitats de fons públics—s'han embutxacat sots i indemnitzacions milionaris. A Catalunya i al País Valencià hi ha obertes comissions parlamentàries que investiguen tots aquests excessos. És dubtós que acaben tenint conseqüències eficaces. Més aviat, el que cal en aquest front que no es pot tancar de qualsevol manera és l'acció decidida dels tribunals. Que en demanen responsabilitats i que facen tornar totes les quantitats que eren i són patrimoni públic.

Als nostres lectors

Obra (menys) social

Aquesta setmana Gemma Aguilera, Violeta Tena i Miquel Payeras analitzen, una a una, les obres socials de les antigues caixes d'estalvi. N'hi ha que han aguantat, perquè les entitats matrius no han quedat desaborades per la crisi. És el cas de La Caixa, que encara dedica ara més recursos a la seua obra social que en els darrers anys. N'hi ha, però, que s'han independitzat dels nous bancs que han adquirit les caixes de les quals depenien. Com ara, Sa Nostra, que ha passat d'un pressupost de nou milions a dos, i que pateix una greu situació d'instabilitat i incertesa. O la de la CAM, que ha rebut una quantitat de vuit milions per acarar el nou projecte però que haurà d'anar disminuint la seua activitat perquè els interessos no permeten mantenir-la.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.